

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ การที่จะพัฒนาประเทศให้มีความก้าวหน้า ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม จำเป็นต้องพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ และการที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพตามความต้องการของสังคมได้ดีนั้น สิ่งหนึ่งก็คือการศึกษา ดังที่ โธมัส (Jean Thomas, 1968 : 28) ได้กล่าวว่า ไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นสำหรับประเทศยิ่งไปกว่าการให้การศึกษาที่ดี แม้ว่าการจัดการศึกษาของแต่ละสถาบัน จะมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไปตามปรัชญา นโยบาย และวัตถุประสงค์ แต่การจัดการศึกษาในปัจจุบันมิได้มุ่งให้บุคคลเพียงอ่านออกเขียนได้ และมีความรู้ทางวิชาการเพียงอย่างเดียว การศึกษายังช่วยฝึกฝนอบรมให้บุคคลรู้จักขวนขวายหาประสบการณ์อันเกิดประโยชน์ต่อสติปัญญา การตัดสินใจ สุขภาพกายและจิตที่สมบูรณ์ ช่วยกล่อมเกลานุคนุคนให้เป็นผู้มีคุณธรรม ศีลธรรม วัฒนธรรม สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับกาลเทศะ และมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการพัฒนาบุคคลให้ เป็นกำลังสำคัญของชาติในการพัฒนาประเทศ ดังที่ หม่อมหลวง ปิ่น มาลากุล กล่าวว่า (อ้างในระพีพันธุ์ ฉายวิมล 2526 : 3) การศึกษาคือเครื่องมืออันสำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจ ในด้านการเมือง หรือด้านสังคมและวัฒนธรรม เพราะการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ต้องอาศัยกำลังคนเป็นปัจจัยสำคัญ และกำลังคนจะมีประสิทธิภาพเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา

วิทยาลัยครู เป็นสถาบันหนึ่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการจัดการศึกษามีหน้าที่ผลิตคนออกไปประกอบอาชีพครู ทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนให้เด็กในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ทั่วประเทศ ในช่วงก่อนจะมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 1 จนถึงต้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 2 คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2500 - 2510 จะ

เห็นว่าประชากรของประเทศเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อัตราการเพิ่มสูงสุดของประชากรในช่วงเวลาดังกล่าวเพิ่มถึงร้อยละ 3 ต่อปี จึงเป็นภาระของรัฐบาลที่จะต้องขยายปริมาณการจัดการศึกษาภาคบังคับให้สอดคล้องกับอัตราการเพิ่มของประชากร ในช่วงของแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 2 ถึงแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 3 ระหว่างปี พ.ศ. 2510-2519 ผลที่ตามมาคือ การขยายปริมาณการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและการศึกษาระดับอื่น ๆ ตามมาด้วย โดยเฉพาะในส่วนของการผลิตครูในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ได้มีสถาบันผลิตครูเพิ่มขึ้นหลายแห่ง เพิ่มจำนวนการผลิตครูอย่างเร่งด่วนทั้งภาคปกติและภาคสมทบ เพื่อให้ทันกับความต้องการครูซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เดียวกันก็ได้มีการรณรงค์ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน เพื่อลดอัตราการเพิ่มของประชากรซึ่งก็ประสบผลสำเร็จ ช่วงแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 5 อัตราการเพิ่มของประชากรลดลงเหลือเพียงร้อยละ 1.5 ต่อปี อันมีผลกระทบต่ออัตราการเพิ่มของประชากรที่จะเข้าศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งลดลงอย่างเด่นชัดในช่วงแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 4 และระยะที่ 5 ทำให้ความต้องการใช้ครูเพื่อสอนในระดับดังกล่าวลดลง เป็นอัตราส่วนที่สัมพันธ์กันด้วย

สถาบันการผลิตครูในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ผลิตครูระดับประกาศนียบัตรและระดับปริญญาตรี ส่วนสถาบันการผลิตครูในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ผลิตครูตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไปจนถึงระดับปริญญา เอก ปริมาณการผลิตครูในระดับและสาขาวิชาต่าง ๆ ของสถาบันการผลิตครูที่ผ่านมานั้น เป็นไปตามความพร้อมของแต่ละสถาบันมากกว่าที่เป็นไปตามความต้องการของหน่วยงานที่ใช้ครู หรือแม้แต่นักเรียนที่เข้าศึกษาในสถาบันนั้นๆ ไม่ได้มีแผนในการรับครูแต่ละระดับแต่ละสาขาที่แน่นอน จึงทำให้มีการเปิดสอนสาขาวิชาที่ซ้ำกันในสถาบันที่สังกัดเดียวกัน

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าสถาบันผลิตครูได้ผลิตครูมากเกินความต้องการ ทำให้เกิดปัญหาตามมาคือ ปัญหาการว่างงาน และปัญหาด้านคุณภาพ ในเรื่องคุณภาพคนมักจะเชื่อว่า ถ้ามีปริมาณมากคุณภาพย่อมจะลดลง ที่จริงแล้วหากสถาบันจะพัฒนานักศึกษาอย่างแท้จริงย่อมทำได้ เพราะการพัฒนาคนจะให้มีความรู้ในทิศทางใดก็ขึ้นอยู่กับตัวกำหนดหรือทิศทางที่จะให้บรรลุ คนก็เปรียบกับสายน้ำหากต้องการให้ไหลไปทิศทางใดก็ขุดร่องน้ำทางให้ ดังนั้นหากมีการชี้แนะแนวทางให้ นิสิตนักศึกษาจะเดินตามแนวทางนั้น นิสิตนักศึกษาจะมีความรู้เพียงใดขึ้นอยู่กับ

ความเหมาะสมที่ทางวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยได้จัดการศึกษาให้ มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย มิได้มีหน้าที่รับผิดชอบ เพียงความ เจริญก้าวหน้าทางสติปัญญาของนิสิตนักศึกษาแต่เพียงอย่างเดียว เท่านั้น หากรวมถึงศีลธรรมจรรยา จิตใจ และพัฒนาการทางสังคมอีกด้วย (Trip, 1970) ส่วน วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา กล่าวว่า (พรชูลี อาชวอรุ่ง, บรรณาธิการ 2525 : 31) การที่จะสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพ ต้องจัดประสบการณ์ให้นิสิตนักศึกษาได้พัฒนาเต็มที่ โดย กำหนดเป้าหมายไว้เกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาคือ ให้ความสมบูรณ์ในความรู้ทางวิชาการ และวิชาชีพ ขึ้นสูง พร้อมด้วยการพัฒนาความเป็นคนที่สมบูรณ์ คือ เจริญด้วยสติปัญญา การตัดสินใจ ความ รับผิดชอบ มีคุณสมบัติที่งดงาม พร้อมทั้งจะสร้างสรรค์สังคมให้มีความสุข และซิค เกอริง (Chickering 1974 : 8-18) ได้เสนอแนวทางที่จะพัฒนานิสิตนักศึกษาให้สมบูรณ์เป็นที่ ต้องการของสังคม ดังนี้คือ

1. การบรรลุถึงความมีประสิทธิภาพ
2. การควบคุมอารมณ์
3. การเป็นตัวของตัวเอง
4. การสร้างภาพพจน์เอกลักษณ์เฉพาะตน
5. การสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้อื่น
6. การรู้จักกำหนด เป้าหมายในชีวิต
7. การพัฒนาบูรณาการ

ในส่วนที่เกี่ยวกับการฝึกหัดครู แผนการศึกษา พ.ศ. 2520 (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ 2520 : 10) ระบุว่า การฝึกหัดครูเป็นการศึกษามุ่งสร้างครูให้สามารถ ปฏิบัติงานและทำหน้าที่ เป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนา โดยรอบด้านขึ้นในตัวผู้เรียน เป็น ผู้มีคุณธรรม จริยธรรม ในระดับปัญญาชนจะพึงปฏิบัติ และมีลักษณะที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมไทย และระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ยึดมั่นในสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ทั้งในบุคลิกภาพทั่วไป ความสัมพันธ์ต่อศิลปและบทบาทต่อสังคม

จากการประชุมสัมมนาทางบุคลากรนิสิตนักศึกษากับการพัฒนาเยาวชน (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, บรรณาธิการ 2528 : 101) ที่ประชุมได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับ นิสิตนักศึกษาในความคาดหวังไว้ 4 ทิศทางดังนี้

1. เป็นคนดี มีคุณธรรม นำสังคม
2. ก.ป.ร.
  - ก. (ภูมิรู้ ภูมิธรรม ภาคภูมิ)
  - ข. (ประพัตติ ปฏิบัติคนดี ปฏิบัติงานดี)
  - ค. (รอบรู้ เร่งรัด รับผิดชอบ)
3. ร่วมกิจกรรม ทำประโยชน์ งดอบายมุข
4. สามดี (ความรู้ดี ความคิดดี การใช้ชีวิตดี)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดทำให้ได้แนวคิดที่จะพัฒนานักศึกษา ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์วิทยาลัยครูที่ทำหน้าที่อบรมสั่งสอน ให้นักศึกษาออกไปรับใช้สังคม ให้เป็นคนดีมีคุณภาพตามที่สังคมต้องการ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาทำการวิจัยเพื่อหาแนวทางในการพัฒนานักศึกษาในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ให้เป็นไปตามความคาดหวังและสิ่งที่สังคมต้องการ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้คือ

1. เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนานักศึกษาสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์
2. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษา
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางพัฒนานักศึกษาในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

คำถามในการวิจัย

1. สภาพปัจจุบัน ปัญหา และอุปสรรคของการพัฒนานักศึกษาสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์เป็นอย่างไร
2. ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์เกี่ยวกับแนวทางพัฒนานักศึกษาเป็นอย่างไร

3. ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์
เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาแตกต่างกันหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจสภาพปัญหา และอุปสรรคของการพัฒนานักศึกษาจาก
การสัมภาษณ์ และรายงานการประเมินผลงานตามโครงการต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย
รัตนโกสินทร์

2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา
เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ 3 วิทยาลัย คือ วิทยาลัยครู
จันทระเกษม วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

3. การวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา
เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษา ใน 4 ทิศทางคือ การพัฒนาด้านสุขภาพกายและจิต การ
พัฒนาด้านสติปัญญาและความสามารถ การพัฒนาด้านอาชีพ การพัฒนาบุคลิกภาพด้านสังคม
คุณธรรมและจริยธรรม

4. ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้คือ

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

ผู้บริหาร ศึกษาเฉพาะอธิการ รองอธิการ หัวหน้าคณะ หัวหน้าภาควิชา
อาจารย์ ศึกษาเฉพาะผู้ที่ทำการสอนในภาค เรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2529

นักศึกษา ศึกษาเฉพาะผู้ที่กำลังศึกษาในภาค เรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2529 ภาคปกติ ในชั้นปีสุดท้ายของทุกหลักสูตรที่เปิดสอนใน
มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษา
ทั้ง 4 ทิศทางคือ การพัฒนาด้านสุขภาพกายและจิต การพัฒนาด้านสติปัญญาและความสามารถ
การพัฒนาด้านอาชีพ การพัฒนาบุคลิกภาพทางสังคม คุณธรรมและจริยธรรม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แนวทาง หมายถึง เครื่องมือ สื่อกลาง (Means) ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทาง (Ends) เครื่องมือดังกล่าวประกอบด้วยแนวคิด การปฏิบัติ วิธีการ กระบวนการ ประสบการณ์ กิจกรรม และการจัดสภาพแวดล้อมที่มีผลนำไปสู่การพัฒนาการศึกษา

การพัฒนาการศึกษา หมายถึง การทำให้นักศึกษาเจริญงอกงามหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคม

การพัฒนาสุขภาพกายและจิต หมายถึง ความเจริญงอกงาม หรือการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในทางร่างกาย จิตใจ กล่าวคือ ให้ความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ รวมถึงการปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

การพัฒนาสติปัญญาและความสามารถ หมายถึง ความเจริญงอกงาม หรือการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นทางสติปัญญาและความสามารถ ที่สามารถปรับตัว เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง ตลอดจนความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมา

การพัฒนาอาชีพ หมายถึง ความเจริญงอกงามหรือการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในด้านความสนใจ ความถนัด ความมีทักษะ การเห็นความสำคัญของอาชีพ และมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ

พัฒนาบุคลิกภาพทางสังคม คุณธรรมและจริยธรรม หมายถึง ความเจริญงอกงามหรือการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่ดีขึ้นลักษณะรวมของบุคคลแต่ละคน ซึ่งมีลักษณะทางกาย จิตใจ ความสามารถ ลักษณะอุปนิสัย การอยู่ร่วมกับสังคม การควบคุมอารมณ์

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ทำงานในตำแหน่ง อธิการ รองอธิการ หัวหน้าคณะวิชาและหัวหน้าภาควิชา

อาจารย์ หมายถึง ผู้ทำหน้าที่สอนวิชาการ วิจัย บริการวิชาการในมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ภาคปกติ ชั้นปีสุดท้ายทุกหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู

สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ หมายถึง กลุ่มวิทยาลัยครูที่ตั้งในเขตนครหลวง ประกอบด้วย วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูสวนดุสิต วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และวิทยาลัยครูธนบุรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังนี้

1. เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร อาจารย์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสหวิทยาลัยในการที่จะใช้เป็นแนวทางในการวางนโยบาย จุดมุ่งหมายการจัดการศึกษา การจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนานักศึกษาให้ได้ผลดีทั้งในระดับสหวิทยาลัยและระดับกรมการฝึกหัดครู
2. เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาที่จะทราบแนวทางพัฒนาตนเอง
3. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาเรื่องการจัดประสบการณ์และกิจกรรมนักศึกษาในสหวิทยาลัย และใช้เป็นแนวทางในการวิจัยเพื่อพัฒนานักศึกษาในแง่มุมอื่น ๆ ต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

- 1.1 สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ มี 6 วิทยาลัย ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างเพียง 3 วิทยาลัย โดยใช้การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ได้วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และวิทยาลัยครูสวนสุนันทา
- 1.2 กลุ่มตัวอย่างมี 3 กลุ่มคือ ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา โดยสุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยที่สุ่มตัวอย่างได้ตามข้อ 1.1
- 1.3 นักศึกษาที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาภาคปกติชั้นมัธยมศึกษาปีที่สุดท้ายของทุกหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู
- 1.4 การสุ่มตัวอย่างประชากร ใช้การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยคิดร้อยละ 25 จากประชากรทุกเล่ม ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ กลุ่มผู้บริหาร

30 คน กลุ่มอาจารย์ 131 คน และกลุ่มนักศึกษา 316 คน รวม 477 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางพัฒนานักศึกษาในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

2.1 แบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมี 2 ชุด ชุดหนึ่งสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ อีกชุดหนึ่งสำหรับนักศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางพัฒนานักศึกษา ลักษณะคำถามจะเหมือนกันทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง โดยถามในเรื่องแนวทางพัฒนานักศึกษา ด้านสุขภาพกายและจิต ด้านสติปัญญาและความสามารถ ด้านอาชีพ และด้านบุคลิกภาพทางสังคม คุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ช่วง

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น เกี่ยวกับการให้ความสำคัญของแนวทางพัฒนานักศึกษา

อนึ่ง เพื่อให้ได้ข้อมูลในรายละเอียด เกี่ยวกับสภาพปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการพัฒนานักศึกษาชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม

2.2 แบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษา ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการพัฒนานักศึกษา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยติดต่อขอความร่วมมือจากผู้บริหาร แล้วดำเนินการรวบรวมแบบสอบถามและสัมภาษณ์ตามจำนวนที่ต้องการ

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

4.1 ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์นำมาประมวล เข้าด้วยกันแล้วนำเสนอในรูปแบบของความเรียง

4.2 แบบสอบถาม ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของแต่ละข้อกระทงของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง ส่วนคำถามในข้อให้จัดอันดับคุณภาพของการจัดกิจกรรม และข้อความต้องการกิจกรรมพัฒนา นักศึกษาตามแบบสอบถาม ซึ่งมีอยู่ในแต่ละแนวทาง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ และข้อความปลายเปิด วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว เมื่อพบความแตกต่างแต่ละด้านใช้วิธีทดสอบ เป็นรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

5. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิจัย

รายงานผลการวิจัยนี้ ได้แบ่งออกเป็น 5 บท บรรณานุกรม และภาคผนวก โดยจะเสนอตามลำดับดังนี้

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย คำถามในการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย และวิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กล่าวถึง ลักษณะและธรรมชาติของนิสิตนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษากับการพัฒนานิสิตนักศึกษา แนวคิด เกี่ยวกับการพัฒนานิสิตนักศึกษา แนวทางพัฒนานิสิตนักศึกษาทั้ง 4 ด้าน สภาพการจัดและดำเนินงานพัฒนานิสิตศึกษาใน สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย กล่าวถึง กลุ่มตัวอย่างประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การกำหนดค่าของมาตราส่วนประมาค่า การแปลค่าของมาตราส่วนประมาค่า การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อ เสนอแนะ บรรณานุกรม แสดงรายการหนังสือ บทความ และ เอกสารอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

ภาคผนวกประกอบด้วย แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย แบบสัมภาษณ์ และค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟา (α - Coefficient)